

[Bundvad.]

giver sig til at beregne disse Tillæg, som jeg her har nævnt, bør man iagttage, at man skal regne med den gældende Lovs Satser baade for Grundbeløb og Lommepege, da man naturligvis ikke kan lade Overgangsbestemmelsen virke efter en Lov, som først træder i Kraft den 1. April.

Hvad de øvrige mere principielle Ændringer i Forslaget angaar, har jeg nævnt Rentetillægget eller, som det kommer til at hedde, Huslejetillægget. Ogsaa dette Tillæg vil jo blive varierende og falde med stigende Indkomst. Det har endvidere den Fordel, at det ikke maa indregnes i Grundbeløbet, saaledes at man ikke faar nye Grupper med betydelige Indkomster, der faar Mulighed for at opnaa Rente, selv om denne maatte være nedsat.

Vi har tiltraadt en Ændring, der gaar ud paa en Nedsættelse af Beløbet fra 10 til $7\frac{1}{2}$ pCt. Vi havde helst set de 10 pCt. bevaret som et fast Tillæg, fordi vi har skønnet og synes at have Erfaring derfor, at man i Almindelighed ogsaa blandt Rentemodtagerne og i Kommunerne er bedst tjent med, at man yder Renten med faste Tillæg. Vi er gaaet med til en Nedsættelse fra 10 til $7\frac{1}{2}$ pCt., og de $2\frac{1}{2}$ pCt. er overført til Raadighedsbeløbet, der stiger fra 5 til $7\frac{1}{2}$ pCt. Naar vi er gaaet med dertil, skyldes det, at vi har indset det rigtige i — noget, som særlig de Radikale og Retsstatsfolkene har ført frem —, at mindre Kommuner paa Landet, hvis de virkelig vilde komme de vanskeligst stillede til Hjælp, ikke har kunnet klare sig med 5 pCt. Jeg ved meget vel, at man har et Tal, der viser, at andre Kommuner paa Landet ikke fuldt ud har udbetalt de 5 pCt., men vi har ment, at vi burde lave Loven saa vid, at de mindre Kommuner paa Landet, som virkelig vil udnytte den Bestemmelse til Fordel for de ældre, faar de nødvendige Penge dertil. Vi har kunnet gaa med til det, bl. a. fordi vi har faaet en anden Formulering af Raadighedsbestemmelsen. Man kan vel sige det saadan, at det, der sker nu, er, at man laaner $2\frac{1}{2}$ pCt. af Grundbeløbet fra Rentetillægget og flytter det over paa Raadighedsbeløbet, og saa siger man til Kommunerne, at nu skal de bruge disse $7\frac{1}{2}$ pCt. efter deres eget Skøn, men først og fremmest til dem, der trænger særlig til det. Hvis man derefter af de $7\frac{1}{2}$ pCt. faar et Restbeløb, kan Kommunerne skønne friere over, hvordan de vil dele eller fordele dette Restbeløb, eller sagt med andre Ord, aflevere det til de samlede Rentemodtagere med Tak for

Laan fra dengang, man fik det fra Rentetillægget.

Jeg er glad for Bestemmelsen af en anden Aarsag. Det er jo ingen Hemmelighed for Kommunalfolk, at det har været om ikke umuligt, saa dog overordentlig vanskeligt at administrere den nuværende Raadighedsbestemmelse efter dens Ord, og man vilde i hvert Fald ikke kunne gøre det uden at skrue Administrationsapparatet og Undersøgellesapparatet saa højt op, at det vilde koste lige saa mange Penge som dem, man skulde uddele. Derfor har en Række Kommuner, naar de har haft et Restbeløb til Raadighed, uddelt det mere summarisk, og det er Livets praktiske Love, der har tvunget dem til at bruge den Fremgangsmaade. Det er, kan man maaske sige, en illegal Trafik i Forhold til Lovgivningen, som den er i Øjeblikket, men det vilde ikke være rimeligt at opretholde en Bestemmelse, der saa afgørende er i Strid med de praktiske Forhold, som denne Bestemmelse har været. Man legaliserer derfor gennem den nævnte Ændring den Handling, som Kommunerne har foretaget efter eget Skøn og naturligvis paa eget Ansvar.

Lommepegebestemmelsen i den endelige Lov, der træder i Kraft fra 1. April, kommer til at gaa ud paa, at Lommepege forhøjes i første Kommunegruppe, København, fra 234 Kr. til 264 Kr.; i anden Kommunegruppe, Købstæderne, fra 199 Kr. 80 Øre til 240 Kr. om Aaret og for tredje Kommunegruppe, Landet, fra 169 Kr. 20 Øre til 204 Kr. Vi mener, at denne Forhøjelse er rimelig, og jeg kan føje til, at vi finder det rigtigt, at man nu gaar til en Fordobling af Beløbet for Ægtefæller.

Jeg ønsker dog i Forbindelse med dette over for Ministeren at rejse et Spørgsmaal, der har været behandlet i Udvalget, uden at der er naaet nogen Løsning derpaa. Der er en Række Firmaer og Foreninger af forskellig Art — det kan være velgørende Foreninger, og det kan være Fagforeninger —, der udbetaler et Legat til deres aldersrentenydende Medlemmer eller betroede Arbejdere, som er gaaet af fra Firmaet efter lang og tro Tjeneste. Det forekommer, som om Fradragsbestemmelsen for egen Indkomst virker en lille Smule u hensigtsmæssig og uheldig her, idet den kan føre til, at de paagældende Firmaer og Foreninger, der har villet yde et saadant Legat for at gøre deres gamle Medlemmers Tilværelse lysere paa Medlemmernes gamle Dage, trækker disse Legater tilbage, og jeg synes ikke, man bør tilstræbe at forme en Lovgivning saadan, at den frem-